A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2024. június 20.*

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – EUMSZ 63. cikk – A tőke szabad mozgása – Bélyegilleték – Rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletek – Belföldi és külföldi illetőségű hitelfelvevők – Eltérő bánásmód – Korlátozás”

A C-420/23. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) a Bírósághoz 2023. július 7-én érkezett, 2023. május 24-i határozatával terjesztett elő

a **Faurécia – Assentos de Automóvel Lda**

és

az **Autoridade Tributária e Aduaneira**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, P. G. Xuereb és A. Kumin (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Faurécia – Assentos de Automóvel Lda képviseletében M. D. Soares és S. Soares advogadas,

– a portugál kormány képviseletében P. Barros da Costa, H. Gomes Magno és A. Rodrigues, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében P. Caro de Sousa és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: portugál.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 18. cikknek, az EUMSZ 63. cikknek, valamint az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Faurécia – Assentos de Automóvel Lda (a továbbiakban: Faurécia) és az Autoridade Tributária e Aduaneira (adó- és vámhatóság, Portugália) között bélyegilleték rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletekre történő kivetése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

A portugál jog

3 A Código do Imposto de Selo (a bélyegilletékekről szóló törvénykönyv) alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: CIS) 1. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Bélyegilletéket kell kiszabni minden olyan jogi aktusra, szerződésre, okiratra, jogcímre, iratra és egyéb jogi tényre vagy helyzetre, amelyről a (Tabela Geral do Imposto do Selo [bélyegilletékre vonatkozó általános díjszabás]) rendelkezik, beleértve a vagyontárgyak ingyenes átruházását is.”

4 A CIS 7. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Mentesek továbbá a bélyegilleték alól:

[…]

g) az egy évet meg nem haladó futamidejű pénzügyi ügyletek, beleértve a kapcsolódó kamatot is, feltéve, hogy azokat kizárólag a likviditáshiány fedezésére szánják, és azokat kockázatitőke-társaságok olyan társaságok javára teljesítik, amelyekben részesedéssel rendelkeznek, valamint más társaságok által az ellenőrzésük alatt álló társaságok vagy olyan társaságok javára teljesített pénzügyi ügyletek, amelyekben legalább 10% részesedéssel és szavazati joggal rendelkeznek, vagy amelyek szerzési értéke nem kevesebb, mint 5 000 000 EUR, valamint az olyan társaság javára végrehajtott pénzügyi ügyletek, amellyel irányítási vagy csoportviszony áll fenn;

[…]

(2) A 7. cikk (1) bekezdésének g) és h) pontja nem alkalmazható, ha a felek egyikének székhelye vagy tényleges ügyvezetési helye nem belföldön található, kivéve ha a hitelező székhelye vagy tényleges ügyvezetési helye az Európai Unió valamely másik tagállamában vagy olyan államban található, amelyre a Portugál Köztársasággal kötött, a jövedelem és a vagyon kettős adóztatásának elkerüléséről szóló egyezményt kell alkalmazni, amely esetben a mentességhez való jog fennmarad, kivéve ha a hitelező előzetesen teljesítette a 7. cikk (1) bekezdésének g) és h) pontja szerinti finanszírozást, külföldi székhelyű hitelintézetekkel vagy pénzügyi társaságokkal, illetve

belföldi székhelyű hitelintézetek vagy pénzügyi társaságok külföldi leányvállalataival vagy fióktelepeivel végzett ügyletek útján.”

5 A bélyegilletékre vonatkozó általános díjszabás „Pénzügyi ügyletek” című 17. pontjának szövege a következő:

„17.1. A hitel pénzeszközök, vagyontárgyak és egyéb értékpapírok formájában történő felhasználása esetén, bármilyen jogcímen történő hitelnyújtás keretében, beleértve a követelések átruházását, a faktorálást és a pénzállomány-kezelési ügyleteket, amennyiben azok az engedményes, a tag vagy az adós bármilyen típusú finanszírozásával járnak, a szerződés időtartamának meghosszabbítása mindig új hitelnyújtásnak minősül – az időtartamtól függő értékhatárig:

[…]

17.1.4. folyószámla, folyószámlahitel vagy bármely más olyan formában felhasznált hitel, amelynek felhasználási ideje sem nem rögzített, sem nem meghatározható, az egy hónapra vonatkozóan naponta nyilvántartott egyenlegek összeadásával kapott havi átlag alapján, osztva 30-cal – 0,04%.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

6 A portugáliai székhelyű Faurécia gépjárműipari beszállító. Az alapeljárás tényállásának megvalósulása idején a Faurécia Investments SA (99,99%) és Financière Faurécia SA (0,01%) tulajdonában állt, amelyek Franciaországban rendelkeznek székhellyel, és ugyanahhoz a csoporthoz (a továbbiakban: Faurécia-csoport) tartoznak.

7 A Faurécia-csoporton belüli pénzállományok kezelésének biztosítása érdekében a csoporthoz tartozó jogalanyok 2000 februárjában központosított pénzállomány-kezelési *(cash pooling)* megállapodást írtak alá, amelynek értelmében a Financière Faurécia feladata e kezelés. E megállapodás értelmében a Faurécia-csoporthoz tartozó egyes jogalanyok által generált többlet pénzállományokat kamatozó kölcsönök nyújtása formájában át kellett utalni a Faurécia Investments számlájára, amely ezt követően e pénzeszközökből vállalta a Faurécia-csoporthoz tartozó más jogalanyok pénzállomány-szükségleteinek kielégítését.

8 Ebben az összefüggésben jött létre kölcsönszerződés a Faurécia mint hitelező és a Faurécia Investments mint hitelfelvevő között. E szerződés értelmében, amely 2011. január 1-jén lépett hatályba, a Faurécia legfeljebb 65 millió euró összegű kölcsönt nyújtott a Faurécia Investmentsnek egyéves megújuló hitel formájában, a hitel havi felhasználása alapján minden hónap végén számított kamatok megfizetése ellenében. Az említett szerződést később többször módosították, többek között annak futamidejére és a kölcsön maximális összegére vonatkozóan.

9 A 2014 és 2017 közötti adóévekre vonatkozóan 2019-ben végzett négy adóellenőrzést követően az adó- és vámhatóság utólagos adómegállapítást rendelt el, mivel úgy ítélte meg, hogy a Faurécia által nyújtott ilyen kölcsönügyletek bélyegilleték-kötelesek.

10 Miután az ezen utólagos adómegállapítás ellen benyújtott fellebbezését elutasították, a Faurécia a Tribunal Arbitral em Matéria Tributária hoz (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (adóügyi választottbíróság [közigazgatási választottbírósági központ – CAAD], Portugália) fordult a hátrányos megkülönböztetés tilalma és a tőke szabad mozgása EUMSZ 18. cikkben,

illetve EUMSZ 63. cikkben rögzített elveinek megsértése alapján indított keresettel. E választottbíróság 2020. november 3-án ítéletet hozott, amelyben elutasította a Faurécia keresetét. Egy korábbi, 2020. október 6-i ítéletben azonban, amelyben ugyanazok a felek voltak érintettek, ugyanazok a tények és változatlan nemzeti jogszabályok alapján az említett választottbíróság úgy ítélte meg, hogy a bélyegilleték kivetése ellentétes a tőke szabad mozgásával.

11 A Faurécia fellebbezést nyújtott be a Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (adóügyi választottbíróság [közigazgatási választottbírósági központ – CAAD) 2020. november 3-i ítélete ellen a Supremo Tribunal Administrativóhoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália), a kérdést előterjesztő bírósághoz, ezen ítélet és az ugyanezen választottbíróság által 2020. október 6-án hozott ítélet közötti ellentmondás alapján.

12 A kérdést előterjesztő bíróságnak tehát azt kell megvizsgálnia, hogy a CIS vonatkozó rendelkezései megfelelnek-e az uniós jognak. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy főszabály szerint a CIS 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjában előírt bélyegilleték alóli mentesség alkalmazandó az alapügyben szóban forgó pénzügyi ügyletekre. Mindazonáltal a CIS 7. cikkének (2) bekezdése korlátozza e mentesség hatályát, mivel az nem alkalmazandó abban az esetben, ha az egyik fél székhelye vagy tényleges ügyvezetési helye nem Portugáliában van.

13 Amennyiben a CIS 7. cikkének (2) bekezdése kivételt ír elő az adómentesség alóli kivétel alól, ez csak akkor alkalmazható, ha a hitelező székhelye vagy tényleges ügyvezetési központja az Európai Unió valamely másik tagállamában vagy olyan államban található, amellyel a Portugál Köztársaság a jövedelem és a vagyon kettős adóztatásának elkerüléséről szóló egyezményt kötött. Márpedig a jelen ügyben a hitelező, azaz a Faurécia székhelye Portugáliában van, így e társaság nem tartozik az említett kivétel hatálya alá.

14 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a 2020. október 6-i ítéletben a Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa) – CAAD) (adóügyi választottbíróság [közigazgatási választottbírósági központ – CAAD]) úgy ítélte meg, hogy a CIS 7. cikkének (2) bekezdése a tőke szabad mozgása korlátozásának minősül, mivel a más tagállamokban illetőséggel rendelkező személyek nem részesülhetnek a bélyegilleték tekintetében a Portugáliában felvett kölcsönökre alkalmazandó mentességben.

15 Ezzel szemben a 2020. november 3-i ítéletben az a tény, hogy a jelen ügyben a bélyegilleték fizetésére kötelezett személy a hitelező, azaz a Faurécia, nem pedig a Franciaországban letelepedett adós, döntő volt a 2020. október 6-i ítéletben foglaltakkal ellentétes következtetés levonása szempontjából. Így a 2020. november 3-i ítéletben a Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa) – CAAD) (adóügyi választottbíróság [közigazgatási választottbírósági központ – CAAD]) úgy ítélte meg, hogy a bélyegilletéket illetően a portugáliai illetőséggel rendelkező hitelezők nem részesülnek eltérő adóügyi elbánásban a hitelfelvevőik állampolgárságának vagy lakóhelyének függvényében.

16 E körülmények között a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Összeegyeztethető-e a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és [a] tőke szabad mozgásának az EUMSZ 18. cikkben, az EUMSZ 63. cikkben és az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdésében foglalt elveivel a [CIS] 7. cikke (2) bekezdésének rendelkezése, amely szerint a rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletekre vonatkozó bélyegilleték alóli mentesség alkalmazandó a két

portugál illetőségű jogalany által kötött ügyletekre, vagy az olyan ügyletekre, amelyekben a hitelfelvevő portugál illetőségű (és a hitelező az Unióban rendelkezik illetőséggel), miközben nem alkalmazandó az olyan ügyletekre, amelyekben a hitelfelvevő (adós) az […] Unió valamely tagállamában, a hitelt nyújtó (hitelező) pedig Portugáliában rendelkezik illetőséggel?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

17 Kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 18. cikket, az EUMSZ 63. cikket, valamint az EUMSZ 65. cikk (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint mentesek a bélyegilleték alól a két, e tagállamban illetőséggel rendelkező jogalany által kötött vagy az olyan rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletek, amelyekben a hitelfelvevő e tagállamban rendelkezik illetőséggel, miközben az olyan ügyletek nem mentesek, amelyekben a hitelező az említett tagállamban, a hitelfelvevő pedig egy másik tagállamban rendelkezik illetőséggel.

Az alkalmazandó elvekről és szabadságokról

18 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 18. cikk csak az uniós jog által szabályozott azon helyzetekben alkalmazható önállóan, amelyekre az EUM-Szerződés nem tartalmaz hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt (2021. március 18-i Autoridade Tributária e Aduaneira [Az ingatlanból származó tőkenyereségre kivetett adó] ítélet, C-388/19, EU:C:2021:212, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 Márpedig az EUM-Szerződés többek között a 63. cikkében a tőke szabad mozgásának területén a hátrányos megkülönböztetést tiltó különös szabályt tartalmaz (2021. március 18-i Autoridade Tributária e Aduaneira [Az ingatlanból származó tőkenyereségre kivetett adó] ítélet, C-388/19, EU:C:2021:212, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül a Bíróság már megállapította, hogy a belföldi illetőségű személyek által a külföldi illetőségű személyek részére nyújtott olyan kölcsönök, mint amelyekről az alapügyben szó van, az EUMSZ 63. cikk hatálya alá tartozó tőkemozgásoknak minősülnek (lásd ebben az értelemben: 1999. október 14-i Sandoz ítélet, C-439/97, EU:C:1999:499, 7. pont).

20 Ennélfogva az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést kizárólag az EUMSZ 63. cikk alapján kell vizsgálni.

A tőke szabad mozgásáról

21 Az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése általánosan tiltja a tagállamok közötti tőkemozgásra vonatkozó korlátozásokat. Az e rendelkezésben tiltott, tőkemozgást korlátozó intézkedések azon intézkedéseket foglalják magukban, amelyek alkalmasak arra, hogy eltántorítsák a külföldi illetőségűeket attól, hogy valamely tagállamban beruházásokat hajtsanak végre, illetve az említett tagállam illetőségével rendelkezőket attól, hogy más tagállamokban hajtsanak végre beruházásokat (2023. április 27-i L Fund ítélet, C-537/20, EU:C:2023:339, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a CIS a kölcsönök portugáliai illetőségű személy általi nyújtása esetére eltérő adózási szabályokat írt elő attól függően, hogy az adós Portugáliában rendelkezett-e lakóhellyel, vagy sem, és kizárólag az első esetben írt elő mentességet a bélyegilleték alól.

23 Az ilyen eltérő bánásmód alkalmas arra, hogy a portugál illetőségű személyek számára kevésbé vonzóvá tegye az olyan befektetéseket, mint a kölcsönök nyújtása külföldön, a portugál területen megvalósított befektetésekhez képest. Ez az eltérő bánásmód korlátozó hatást gyakorol a külföldi illetőségű hitelfelvevőkre is, mivel olyan akadályt jelent számukra a portugáliai tőkebevonás előtt, amellyel a honos hitelfelvevők nem szembesülnek.

24 Ebben az összefüggésben nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy az alapügyben szóban forgó portugál szabályozás szerint a bélyegilleték fizetésére kötelezett személy a Portugáliában letelepedett hitelező, nem pedig a más tagállamban letelepedett hitelfelvevő. Az a tény ugyanis, hogy a tőke szabad mozgásának gyakorlását kevésbé vonzóvá teszi a belföldi és a határon átnyúló helyzeteket eltérően kezelő nemzeti adójogi szabályozás, önmagában elegendő a korlátozás fennállásának megállapításához.

25 Ezenkívül a tőke szabad mozgása korlátozásának hiányát nem bizonyítja a portugál kormány azon érve sem, amely szerint a bélyegilleték nem jelent adóterhet a hitelező számára azon okból, hogy az adót ténylegesen a hitelfelvevők viselik, miközben főszabály szerint a nyereségadó keretében levonhatják az összeget.

26 Kétségtelen, hogy – amint azt maga az alapeljárás felperese is jelezte írásbeli észrevételeiben – lehetséges, hogy végső soron a hitelfelvevő viseli a bélyegilletéket, akár azért, mert a hitelező rá hárít egy megfelelő összeget, akár azért, mert az adót közvetlenül tőle követelik abban az esetben, ha az adóalany nem fizeti meg ezt az adót. Mindazonáltal egyrészt e megállapítás nem változtat azon a tényen, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás értelmében a hitelezőt terheli a bélyegilleték, másrészt mindenesetre, amint arra a jelen ítélet 23. pontja rámutat, e szabályozás nemcsak a belföldi illetőségű hitelezőkre, hanem a külföldi illetőségű hitelfelvevőkre is korlátozó hatással bír.

27 Következésképpen az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, a tőke szabad mozgásának az EUMSZ 63. cikk által főszabály szerint tiltott korlátozását valósítja meg.

28 Emellett az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében az EUMSZ 63. cikk nem érinti a tagállamok azon jogát, hogy alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek különbséget tesznek azon adózók között, akik lakóhelyük vagy tőkebefektetésük helye alapján nincsenek ugyanolyan helyzetben.

29 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontját, mint a tőke szabad mozgásának alapelvétől való eltérést, szigorúan kell értelmezni. Következésképpen e rendelkezés nem értelmezhető úgy, hogy minden olyan adójogi szabályozás, amely az adózók között az illetőségük vagy a tőkebefektetésük állama alapján különbséget tesz, automatikusan összeegyeztethető a Szerződéssel (2023. november 16-i Autoridade Tributária e Aduaneira [A részesedések átruházásából származó tőkenyereség] ítélet, C-472/22, EU:C:2023:880, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontja által engedélyezett eltérő bánásmód ugyanis e cikk (3) bekezdése értelmében nem szolgálhat önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül. A Bíróság ennélfogva kimondta, hogy az ilyen eltérő bánásmód csak akkor engedélyezhető, ha az objektíve össze nem hasonlítható helyzetekre vonatkozik, vagy, ellenkező esetben, ha azt közérdeken alapuló nyomós indok igazolja (2023. november 16-i Autoridade Tributária e Aduaneira [A részesedések átruházásából származó tőkenyereség] ítélet, C-472/22, EU:C:2023:880, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a határon átnyúló helyzeteknek a tagállam belső helyzeteivel való összehasonlíthatóságának a vizsgálata során figyelembe kell venni a kérdéses nemzeti rendelkezések célját, valamint ez utóbbiak tárgyát és tartalmát. Csak a szóban forgó szabályozás által megállapított releváns megkülönböztető kritériumokat kell figyelembe venni annak mérlegelése során, hogy az ilyen szabályozásból eredő eltérő bánásmód a helyzetek objektív eltérését tükrözi-e (2023. november 16-i Autoridade Tributária e Aduaneira [A részesedések átruházásából származó tőkenyereség] ítélet, C-472/22, EU:C:2023:880, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 E tekintetben egyrészt sem a kérdést előterjesztő bíróság, sem a portugál kormány nem pontosította az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozásból eredő, a bélyegilleték alóli részleges mentességgel elérni kívánt célt.

33 Másrészt az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás által megállapított egyetlen megkülönböztető kritérium a hitelfelvevő illetőségén alapul, mivel mentesek a bélyegilleték alól a két, portugál illetőséggel rendelkező jogalany által kötött vagy az olyan rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletek, amelyekben a hitelfelvevő e tagállamban rendelkezik illetőséggel, miközben az olyan ügyletek nem mentesek, amelyekben a hitelfelvevő egy másik tagállamban rendelkezik illetőséggel.

34 Ugyanakkor, amint azt a Bizottság az írásbeli észrevételeiben a Portugáliában kivetett bélyegilletéket illetően megjegyezte, a belföldi illetőségű hitelfelvevőnek nyújtott kölcsön esete hasonlónak tűnik a külföldi illetőségű hitelfelvevőnek nyújtott kölcsön esetéhez, mivel ezt az adót minden egyes ügylet alapján egyedileg számítják ki, és arra egy rögzített adókulcsot alkalmaznak, figyelembe véve az ügylet sajátos körülményeit.

35 Így, tekintettel az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás tárgyára és tartalmára, nem úgy tűnik, hogy az abból eredő eltérő bánásmód – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat fenntartása mellett – a helyzetek objektív eltérésén alapul.

36 Végeredményben sem a kérdést előterjesztő bíróság, sem a portugál kormány nem hivatkozott olyan közérdeken alapuló kényszerítő indokra, amely igazolná az e szabályozás által eredményezett korlátozást.

37 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében mentesek a bélyegilleték alól a két, e tagállamban illetőséggel rendelkező jogalany által kötött, rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletek, miközben az olyan ügyletek nem mentesek, amelyekben a hitelfelvevő egy másik tagállamban rendelkezik illetőséggel.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében mentesek a bélyegilleték alól a két, e tagállamban illetőséggel rendelkező jogalany által kötött, rövid távra szóló pénzállomány-kezelési ügyletek, miközben az olyan ügyletek nem mentesek, amelyekben a hitelfelvevő egy másik tagállamban rendelkezik illetőséggel.

Aláírások